

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. Елхово, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЕЛХОВО, III -ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **Мартина Ив. Кирова**

при участието на секретаря **Н.Д.З.**

като разгледа докладваното от **Мартина Ив. Кирова** Гражданско дело № 20212310100560 по описа за 2021 година

Производството е образувано въз основа на предявен установителен иск за парично вземане по реда на чл.422 вр.с чл.415 ал.1 т.2 от ГПК вр.с чл.92 вр.с чл.79 от ЗЗД, за което е издадена Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК.

Ищецът – **„ЮБЦ“ЕООД**, с ЕИК ***, представлявано от **Ю.Б.Ц.**, действащ чрез пълномощник - **адв.В.Г.** от САК, е предявил с исковата си молба **против ответника - ИС. К. П.**, с ЕГН *****, с посочен адрес в с.Пчела, общ.Елхово, обл.Ямбол, положителен установителен иск за парично вземане с правно основание чл.422 вр.с чл.415 ал.1 т.2 от ГПК вр.с чл.92 вр.с чл.79 от ЗЗД – за признаване за установено по отношение на ответника, че същият дължи на ищеца сумата от 59.97 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на Договор с клиентски номер *** от дата 24.04.2017г., сключен между ответника и мобилния оператор „Българска телекомуникационна компания“ЕАД, ЕИК: ***, формирана като сбор от трикратния размер на месечните такси на абонаментната услуга по сключения договор, за което е издадена фактура № 1234009077/01.10.2017г., за периода от 01.09.2017 г. до 30.09.2017 г., за което парично вземане е била издадена Заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 539/2020 година по описа на РС – Елхово.

С иск.си молба ищецът е заявил, че за него не представлява интерес признаването за установено по отношение на ответника, че дължи част от вземането, за което е издадена Заповедта за изпълнение, в размер на 0.66 лева, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за далекосъобщителна услуга, с оглед на което е заявил отказ за тази част от претенцията за неустойка за предсрочно прекратяване на договор за далекосъобщителна услуга по ч.гр.дело №539/2020 г. по описа на РС-Елхово. Поради това заявената от ищеца претенция е за сумата в размер на 59.97 лв.

В иск.молба ищецът сочи, че е встъпил в правата си на кредитор въз основа на валидно правно основание още преди подаването на заявлението по чл.410 ГПК, като е придобил права върху процесното вземане въз основа на Договор за цесия от дата 01.10.2019 г., с прехвърлител на вземанията "С.Г. Груп" ООД, ЕИК ***, което дружество от своя страна, е цесионер и собственик на вземания по Договор за цесия от 16.10.2018 г., с прехвърлител на вземания „Българска телекомуникационна компания“ЕАД, които вземания спрямо физически и юридически лица са подробно описани в Приложение № 1 от договора. Ищецът-кредитор е придобил права върху

цедираното вземане, ведно с всички произтичащи от това права и задължения - с привилегиите, обезпеченията, другите им принадлежности, включително и с изтеклите лихви, договорни неустойки, спрямо ответника ИС. К. П.. Твърди се, че ответникът е уведомен за двете цесии по силата на приложено към иск.молба уведомление, подписано от законния представител на „С.Г. Груп“ООД, което дружество е уведомило длъжника както от името на мобилния оператор за цесията от 16.10.2018 г., така и от свое име в качеството си на цедент от 01.10.2019 г.

В иск.молба се излага, че ответникът ИС. К. П. е бил абонат на „Българска телекомуникационна компания“ЕАД със сключен Договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер *** от дата 24.04.2017г. за ползване на мобилна услуга за мобилен номер *** при условията на тарифен план Smart L с месечен абонамент 23.99 лева /с ДДС/. Сроктът на договора е бил за 24 месеца - до датата 24.04.2019 г.

В иск.молба се твърди, че по горепосочения Договор абонатът-ответник е потребил и не е заплатил услуги на обща стойност от 106.08 лева, фактурирани за четири последователни отчетни месеца - за месец 06.2017г., месец 07.2017г., месец 08.2017г. и месец 09.2017г., съответно - фактури № 1227114534/ 01.06.2017г., №1228845479/01.07.2017г., № 1230569720/01.08.2017г., № 1232387098/02.09.2017г., с дължим към момента на подаване на заявлението за издаване на Заповед за изпълнение незаплатен остатък в размер на 88.28 лв. Към всяка от фактурите има приложено извлечение-детайлизирана справка от потреблението на абоната.

Сочи се, че неизпълнението от страна на абоната-ответник да заплати стойността на потребените и фактурирани услуги на стойност 88.28 лв., е обусловило правото на „БТК“ЕАД по смисъла на чл.50 във връзка с чл.43, т.1 от ОУ да прекрати едностранно индивидуалния договор на абоната на датата 05.09.2017 г., като тази дата се генерира автоматично по вградената електронна система на Оператора при нерегистрирано плащане и наличието на незаплатени суми след изтичането на предвидените в месечните фактури срокове за заплащане и съобразно уговорения краен срок на действие на ползвания абонамент.

В иск.молба се излага, че след прекратяване на 08.05.2018г. на Договора за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер *** от дата 24.04.2017г., мобилният оператор е издал по клиентски номер № *** на дата 01.10.2017 г. крайна фактура № 1234009077, в която освен сумата за потребените мобилни услуги от предходните четири отчетни периода, е начислена съгласно т.2 от договора неустойка за предсрочно прекратяване на договора за електронни съобщителни услуги в размер на 59.97 лв., която е формирана като сбор от трикратния размер на месечните такси /без ДДС/ на всяка абонаментна услуга от сключения договор, а именно: - 3 x 19.99 лв. /без ДДС/ за тарифен план Smart L.

За дължимата от ответника неустойка за предсрочното прекратяване на сключения договор, ищецът като заявител е подал заявление за издаване на Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК срещу ответника, което е било образувано в ч.гр.д. № 539/2020 г. по описа на РС-Елхово. По същото е била издадена заповед за изпълнение, връчена на длъжника-ответник при условията на 47, ал.5 от ГПК, поради което заповедният съд е предоставил визираната в чл.415 ал.1 т.2 от ГПК процесуална възможност, от която заявителят – ищец се е възползвал, предявявайки в законоустановения 1-месечен срок настоящия си иск, с който претендира установяване съществуването на паричното задължение на ответника, формиращо вземането по Заповедта за изпълнение по чл.410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 539/2020г. по описа на РС-Елхово.

С иск.молба е заявена претенция за присъждане на направените по заповедното и по настоящото производство разноски. Съобразно процесуалните правила с исковата си молба ищецът е представил писмени доказателства и е направил и доказателствени искания - за приобщаване на ч.гр.д.№539/2020г. по описа на РС-Елхово.

В съдебно заседание за ищеца, редовно призован, не се явява представител, като ход на делото е даден в отсъствието на представител на ищеца по направено в тази насока изрично искане, депозирано чрез молба на пълномощника – адв.В.Г.. Със същата молба е заявено поддържане на исковата претенция на същото основание и със същото искане, като е направено уточнение, че датата на деактивация на процесния Договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер *** от дата 24.04.2017г., е 05.09.2017г., изразено е и становище както по

направените с отговора оспорвания на исковата претенция, така и по съществото на спора. Заявена е претенция за присъждане на направените по заповедното и по настоящото исково производство разноски съобразно съдържим се в молбата като „особено искане“ списък на същите по чл.80 от ГПК. В условията на евентуалност, в случай, че искът бъде отхвърлен, е направено искане разноските на ответната страна да бъдат съобразени с разпоредбите на Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, като бъдат присъдени такива в минимален размер.

Ответникът – ИС. К. П., с ЕГН *****, чрез назначеният му по делото по реда на чл.47 ал.6 от ГПК, особен представител – адв.А.К. от АК-Ямбол, с писмения си отговор, подаден в законоустановения 1-месечен срок, е оспорил допустимостта на предявения установителен иск с възражението, че е подаден от процесуално нелегитимирана страна, предвид липсата на доказателства, че ищецът е цесионер на вземане от ответника. С отговора са изложени и съображения, с които се оспорва по основание и размер заявената искова претенция. Изтъкнати са доводи, с които процесуалният представител на ответника оспорва съществуването и изискуемостта на процесното вземане като се твърди, че ответникът не го дължи. В тази насока адв.К. оспорва наличието на договорни отношения между страните като се твърди, че ответникът не е бил абонат на услугите на „БТК“ЕАД, не е ползвал далекосъобщителни/мобилни услуги, нито пък е приел ОУ на оператора. В тази връзка се оспорват всички представени с исковата молба писмени доказателства като се сочи, че същите не установяват нито факта на предоставянето на услугите, нито размера им, нито дължимостта на неустойката, нито нейния размер. Изтъква се, че на представените от ищеца декларация за приемане на общите условия (ОУ) и заявление/договор, подписите на ответника, положени под всеки от двата документа, видимо се различават, както и в договора не е изписано името на абоната, както и датата на сключване на договора от негова страна. В отговора са изложени и аргументи, с които ответникът чрез процесуалния си представител оспорва и настъпването на изискуемостта на дълга и неустойката, като се сочи, че липсва изявление за изискуемост и за предсрочно прекратяване на договора, които да са стигнали до длъжника, както и липсват каквито и да било доказателства за получаване на сметките от страна на ответника или за уведомяването му за тези парични задължения и за претендираната неустойка. Според адв.К. ответникът не е надлежно уведомен и за сключените договори за цесия. С писмения отговор е релевирано и възражение за нищожност на клаузите от договора и ОУ, като неравноправни, нарушаващи правата на потребителя и противоречащи на добрите нрави като се изтъква, че условията на договора и ОУ са били изготвени предварително, без абоната да може да им влияе, при което последният е бил поставен в неравностойно положение. Изтъква се, че не са налице доказателства за реално предоставени на ответника и ползвани от него мобилни услуги, съответно и за дължимост на претендираната с иска неустойка като в тази насока адв.К. счита, че представените по делото пет броя месечни сметки не са основание за плащане, тъй като същите са съставени от ищеца и предвид на това, че са частни свидетелстващи документи, обективизиращи изгодни за техния издател обстоятелства, нямат материална доказателствена сила. Освен това се сочи, че удостоверените с тях суми се разминават със сочените в ИМ суми и не съдържат информация относно формирането на фигуриращите в тях суми, респ. относно цената на иска. В отговора са възведени и съображения за липсата на доказателства за предсрочното прекратяване действието на процесният договор за мобилни услуги и на коя конкретно дата е прекратен същия, като се визира констатирано от адв.К. разминаване на сочената в ИМ като дата на деактивацията на процесния абонамент - 05.09.2017г. и соченото в следствие, че неизпълнението е обусловило правото на мобилния оператор да прекрати предсрочно договора на дата 08.05.2018г. С отговора е релевирано и възражение за нищожност на договорната неустойка на основание чл.26, ал.1 от ЗЗД, поради накърняване на добрите нрави, а алтернативно на осн. чл.92, ал.2 от ЗЗД е заявено и възражение за прекомерност на неустойката, тъй като твърдяното с ИМ неизпълнение в размер на 88.28 лв. е незначително и неустойка от 59.97 лв., която според адв.К. почти покрива тази сума, е в явно несъответствие с претърпените вреди (ако изобщо се приеме, че са налице такива). Направено е и възражение за недължимост на претендираната като неустойка сума, поради изтекла погасителна давност. Поради тези съображения чрез особеният представител, ответника с отговора си желае постановяване на решение, с което исковата претенция като неоснователна да бъде отхвърлена и с оглед на това направените по делото разноски бъдат възложени на ищцовата страна. С писмения отговор не са представени писмени доказателства и не са направени

доказателствени искания.

В съдебно заседание за ответника, призован по реда на чл.47 ал.6 вр.с ал.5 и ал.1 от ГПК чрез назначеният му особен представител – адв.К. от ЯАК, не се явява представител, като ход на делото е даден в отсъствието на особения му представител по направено в тази насока изрично искане с молба на адв.К.. Със същата молба особеният представител на ответника заявява поддържане на писмения отговор и на направеното с него оспорване на исковата претенция, както и е изложено становище по съществото на спора.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

За удостоверяване задълженията на ответника ищецът представя по делото сключен на 24.04.2017г. между „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, ЕИК: *** в качеството му на оператор на мобилни услуги и ИС. К. П., с ЕГН ***** в качеството му на потребител на мобилни услуги, Договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер *** за ползване на мобилна услуга за мобилен номер *** при условията на тарифен план Smart L, с месечен абонамент от 23.99 лева /с ДДС/, със срок на договора 24 месеца - до датата 24.04.2019 г.

Договорът е сключен при Общи условия, които са приложени по делото на л.30-38, и които ответникът е приел по силата на подписана от него Декларация от 24.04.2017г., с която е удостоверил и получаването на екземпляр от същите.

Противно на заявеното в отговора, както в Договора за мобилни услуги, така и в Декларацията, са посочени както имената на подписалия ги като абонат, респ.декларатор, така и датата на сключването им, респ.на подписването им.

Договорът за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер *** за ползване на мобилна услуга за мобилен номер *** и Декларацията от 24.04.2017г., са подписани от ответника, като съдът при липса на надлежно направено оспорване на истинността на тези два частни документа по реда и при условията на чл.193 от ГПК, не възприе доводът, с който особеният представител на тази страна в процеса, оспорва автентичността на положените от П. подписи под двата документа, а именно, че подписите видимо се различават един от друг.

Съгласно Общите условия заплащането на услугите се извършва въз основа на месечна фактура, която се издава на името на абоната. Ако ответникът е имал възражения относно потребените услуги и тяхната реална стойност /каквото становище взема назначеният особен представител на ответника в хода на производството/ би следвало да възрази пред доставчика на услугата в рекламационно производство /чл.41 от ОУ „Оспорване на дължимите по фактура суми пред БТК се допуска в срок до 6 месеца от датата на издаване на фактурата. Оспорването на сумата дължима по фактура не освобождава абоната от задължението за заплащането ѝ.“/ или да представи доказателства в тази насока пред съда.

Със сключването на 24.04.2017г. на процесния Договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги, страните видно от съдържанието на подписаната от ответника Декларация от 24.04.2017г., са договорили дата на фактуриране на ползваните услуги - в случая това е 1-во число от месеца. Съгласно чл.29 от ОУ дължимите месечни суми са платими в указаните във фактурите срокове, но не по-късно от 15 дни от издаването на месечната фактура, като изрично е визарано, че неполучаването на фактурата не освобождава абоната от заплащането на дължимата сума. Съгласно чл.35 от ОУ „Заплащането на услугите се извършва въз основа на месечни сметки, изготвени от БТК както следва: 35.1. Сметките се издават на името на Абоната и се изпращат на адреса, определен в индивидуалния договор и/или електронен адрес изрично посочен от Абоната чрез други средства за комуникация посочени в тези общи условия или в индивидуалния договор. Неполучаването на сметките за дължими суми не освобождава абоната от задължението за плащане в определения срок."

По силата на приетите от ответника ОУ, при които е сключен процесният Договор за мобилни услуги, незаплащането в срок на издадените от Оператора на абоната фактури за ползваните мобилни услуги, обуславя по смисъла на чл.50 във връзка с чл.43 т.1 от ОУ правото на БТК да прекрати едностранно индивидуалния договор на абоната. При неспазване на което и да е задължение в т.43 от Общи условия или в случай, че е налице неизпълнение на някое от другите

задължения на потребителя, БТК има право незабавно да ограничи предоставянето на услугите, или да прекрати едностранно индивидуалния договор с потребителя или да откаже сключване на нов договор с него.

С изрична клауза в Договора /съдържа се на л.5 от договора/, страните по него са се споразумели и ответника-потребител е приел, че в случай на прекратяване на договора преди изтичане на уговорения срок по искане или по негова вина или инициатива, включително при неплащане на дължими суми, същият да дължи неустойка в размер на сумата от стандартните месечни абонаменти за съответния абонаментен план до края на срока на договора, а в случаите, в които е предоставено устройство и разликата между цената на предоставеното устройство без абонамент съгласно последната актуална ценова листа на оператора към момента на прекратяване на договора и заплатената от потребителя цена за устройството в брой или общата лизингова цена по договора за лизинг.

Въз основа на сключения договор за предоставянето на мобилни услуги с индивидуален клиентски номер *** от дата 24.04.2017г. между ответника и „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, ЕИК: *** са издадени приложените към иск.молба фактури № 1227114534/01.06.2017 г., 1228845479/01.07.2017 г., 1230569720/01.08.2017 г., 1232387098/02.09.2017 г., за периода от 01.05.2017 г. до 01.09.2017 г. Към всяка от фактурите има приложено извлечение-детайлизирана справка от потреблението на абоната.

От фактура № 1227114534/01.06.2017г. (л.13 от делото), издадена за отчетния период 01.05.2017 г. - 31.05.2017 г., се установява, че като задължение на ответника е начислена сума в размер на 56.17 лева с вкл.ДДС, като от приложеното към нея извлечение-детайлизирана справка се установява, че в посочената сума освен начисления месечен абонамент, е начислено и потребление - ползвани от потребителя услуги – разговори, SMS и др.услуги.

От фактура №1228845479/01.07.2017г. за клиентски номер №*** (л.14 от делото), издадена за отчетния период 01.06.2017 г. - 30.06.2017 г., се установява, че като задължение на ответника е начислена сума в размер на 24.71 лева с вкл.ДДС, в която сума видно от приложеното към нея извлечение-детайлизирана справка освен начисления месечен абонамент от 19.99 лв. без ДДС, е включена и стойността на ползвани услуги - разговори, SMS и др.услуги.

От фактура № 1230569720/01.08.2017г. (л.15 от делото), издадена за отчетния период 01.07.2017 г. - 31.07.2017 г., се установява, че като задължение на ответника е начислена сума в размер на 23.99 лева с вкл.ДДС, която фактически представлява месечния абонамент.

От фактура № 1232387098/02.09.2017г. за клиентски номер № *** (л.16 от делото), издадена за отчетния период 01.08.2017г. - 31.08.2017г., се установява, че не са ползвани услуги и не е начислявана стойност на такива, освен лихва за забавено плащане в размер на 0.70 лв. и дължима сума за плащане от предходни периоди в размер на 87.58 лв., която сумарно с начислената лихва възлиза на сумата от 88.28 лв.

От фактура № 1234009077/01.10.2017г., за която в иск.молба се сочи, че е издадена като крайна такава, след едностранното прекратяване на индивидуалния процесен договор, се установява, че не са ползвани услуги и не е начислявана стойност на такива, а е начислена лихва за забавено плащане в размер на 0.66 лв. и неустойка за предсрочно прекратяване на договора за

електронни съобщителни услуги в размер на 59.97 лв. /сума представляваща сбор от трикратния размер за месечните такси на всяка абонаментна услуга от сключения договор – 3 x 19.99 лв. /без ДДС/, отразена като „корекции“. Посочена е и дължима сума за плащане за потребените мобилни услуги от предходните четири отчетни периода в размер на 88.28 лв.

От страна на ответника не са представени по делото доказателства за изпълнение на договорените и отразени във фактурите парични задължения по договора за абонаментни такси и за ползване на услуги, каквито далекосъобщителни услуги в действителност се установява, че са били начислени само през отчетените по първите две фактури периоди.

От представения по делото Договор за прехвърляне на вземания /цесия/ от 16.10.2018г и Потвърждение, е видно, че цедента - „БТК“ ЕАД е прехвърлило възмездно на

цесионера "С.Г.Груп"ООД вземанията си към ответника ИС. К. П. в размер на 60,63 лв., произтичащо от процесния договор за мобилни услуги. Представено е пълномощно от „БТК" ЕАД /без дата/, с което цедентът е упълномощил цесионера да уведоми длъжниците за прехвърлянето на вземанията им.

От представения по делото Договор за прехвърляне на вземания /цесия/ от 01.10.2019г. и извлечение от Приложение №1 към договора, е видно, че цедента "С.Г.Груп"ООД е прехвърлило възмездно на цесионера - ищеца „ЮБЦ"ЕООД вземания, придобити по силата на Договор за цесия от 16.10.2018г. , сключен между „БТК" ЕАД и "С.Г.Груп" ООД, в т.ч. и вземането към ответника ИС. К. П. в размер на 60,63 лв.

По делото е представено Уведомление от „БТК" ЕАД /цедент по договор за цесия от 16.10.2018г. /, действащо чрез пълномощника си "С.Г.Груп" ООД /цесионер по Договор за цесия от 16.10.2018г. и цедент по Договор за цесия от 01.10.2019г./ и от "ЮБЦ" ЕООД /цесионер по Договор за цесия от 01.10.2019г./ до ответника ИС. К. П. за прехвърлянето на вземането му, като не са налични данни същото да е било връчено на ответника. Уведомлението за извършената цесия е връчено на особения представител на ответника с исковата молба – на 21.12.2021г.

За безспорно прието от настоящия съдебен състав с доклада му по чл.146 от ГПК, е обстоятелството, което се потвърждава и от приложеното ч.гр.д.№539/2020г. по описа на ЕРС, че въз основа на подадено от ищеца заявление, депозирано на 17.08.2020г., заповедният съд е издал на основание чл.410 от ГПК Заповед №149 за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 14.05.2021г. за заплащане на СУМА в размер на 60.63 лв., представляваща обезщетение за неизпълнение на Договор с клиентски номер *** от дата 24.04.2017г., обективизирано във фактура № 1234009077/ 01.10.2017г., сключен между длъжника ИС. К. П. и мобилния оператор „БТК" ЕАД, ЕИК: ***, вземането по който последователно е прехвърлено от „БТК" ЕАД на "С.Г. Груп" ЕАД, ЕИК 205942517 с Договор за цесия от дата 16.10.2018г. и от "С.Г. Груп" ЕАД, ЕИК 205942517 на „ЮБЦ"ЕООД с ЕИК *** с Договор за цесия от дата 01.10.2019г., както и СУМА в размер на 205.00 лева - направени в хода на заповедното производство разноски, от които 25.00 лева - заплатена държавна такса за образуване на заповедното производство и 180.00 лева – заплатено адвокатско възнаграждение.

Не е спорно, че издадената по посоченото ч.гр.д.№539/2020г. по описа на РС-Елхово Заповед №149 за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 14.05.2021г. е връчена на длъжника - ответника ИС. К. П. при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, като с Разпореждане № 657 от 30.07.2021 година по същото ч.гр.д., ЕРС е предоставил на кредитора предвидената в ГПК възможност на заявителя да предяви иск по чл.415, ал.1, т.2 от ГПК против длъжника И.П. за установяване на вземането си, от която същият се е възползвал, образувайки настоящото гр. производство, а именно - в едномесечен срок да предяви иск относно вземането си против длъжника - ответник.

Не е спорно, че с Определение №301/02.09.2021г., постановено по приложеното ч.гр.д. №539/2020г. по описа на ЕРС, е обезсилена частично Заповед №149 от 14.05.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, издадена в полза на „ЮБЦ"ЕООД, с ЕИК *** против длъжника ИС. К. П. с ЕГН ***** за сумата от 0.66 лева, представляваща част от обезщетение за неизпълнение на Договор с клиентски номер *** от дата 24.04.2017г., обективизирано във фактура № 1234009077/01.10.2017г., сключен между длъжника ИС. К. П. и мобилния оператор „БТК"ЕАД, ЕИК: ***, като в тази част е прекратено производството по ч.гр.д.№539/2020г. по описа на ЕРС.

От така изложената фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи:**

Въз основа на твърденията, изложени в обстоятелствената част на исковата молба и като изходи и от петитума на същата, **съдът с доклада си по чл.146 от ГПК е квалифицирал предявеният от ищеца положителен установителен иск за парично вземане по чл.422 вр.с чл.415 ал.1 т.2 от ГПК вр.с чл.92 вр.с чл.79 от ЗЗД – за признаване за установено по отношение на ответника, че същият дължи на ищеца сумата от 59.97 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на Договор с клиентски номер *** от дата 24.04.2017г., сключен между ответника и мобилния оператор „БТК" ЕАД, ЕИК: ***, формирана като сбор от трикратния размер за месечните такси на ползваната абонаментна услуга по сключения договор, за което е издадена**

фактура № 1234009077/01.10.2017г., за периода от 01.09.2017 г. до 30.09.2017 г., за което парично вземане е била издадена Заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 539/2020 година по описа на РС – Елхово, частично обезсилена до размера на исковата претенция с Определение №301/02.09.2021г., постановено по същото ч.гр.д. по описа на ЕРС.

Съдът преценил, че предявеният иск за установяване вземането на ищеца към ответника е **процесуално допустим**, доколкото е предявен от кредитор, в чиято полза е издадена Заповед за изпълнение и в законоустановения едномесечен срок по приложимата в случая с оглед начина на връчване на длъжника на издадената Заповед по чл.410 от ГПК /по реда на чл.47 ал.5 вр.с ал.1 от ГПК/, разпоредба на чл.415 ал.1 т.2 от ГПК /съобщението по чл.415 от ГПК е получено от ищеца на 11.08.2021г., а исковата молба по настоящото производство е входирана в канцеларията на съда на 02.09.2021г./.

Разгледана по същество, исковата претенция се преценила за основателна и доказана, поради следните съображения:

Предмет на установителния иск по чл.422 ГПК е съществуване на вземането по издадената заповед за изпълнение и успешното му провеждане изисква установяване дължимостта на сумата по същата, на посоченото в нея основание. Това предполага установяване наличието на валидно облигационно правоотношение между страните по процесния договор за мобилни услуги, изправността на ищеца като доставчик на същите, т.е. че е осигурил възможност и е предоставил на абоната договорените мобилни услуги, както и уговарянето на неустойка в търсения размер. За да бъде уважен така предявеният иск ищецът следва да установи, че е встъпил в правата си на кредитор въз основа на валидно правно основание - два договора за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ още преди подаването на заявлението по чл.410 ГПК, уведомяването на длъжника. В тежест на ответника е да докаже фактите, които погасяват, изключват или унищожават спорното право в т.ч. и възражението му за изтекла погасителна давност.

Съдът намира за неоснователно и оборено от приобщените по делото доказателства релевираното с писмения отговор на ответника, депозиран чрез особения му представител възражение, че искът се явява недопустим поради това, че същият се явява предявен от правен субект, за който липсва процесуална и материална легитимация, т.е. визира се, че представените по делото доказателства не установяват ищецът да е цесионер на конкретното вземане от ответника. Напротив, в случая ищецът е установил качеството си на кредитор спрямо ответника на процесното вземане, въз основа на представените по делото сключени преди датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК – 17.08.2020г., два договора за цесия. От същите се установява, че ищцовото „ЮБЦ“ ЕООД, ЕИК *** е встъпило в правата си на кредитор спрямо ответника на процесното вземане на валидно правно основание - въз основа на сключен Договор за цесия от дата 01.10.2019 г., с прехвърлител на вземанията "С.Г. Груп" ООД, ЕИК ***, което дружество, от своя страна, е цесионер и собственик на вземания по Договор за цесия от 16.10.2018 г., с прехвърлител на вземания „БТК“ ЕАД. Ищецът-кредитор по силата на сключения Договор за цесия от 01.10.2019г. и приложеното извлечение от Приложение №1 към договора и Потвърждение, е придобил от цедента "С.Г.Груп" ООД права върху цедираното вземане на ответника в размер на 60.63 лв., произтичащо от процесния Договор с клиентски номер *** от дата 24.04.2017г., сключен между П. и мобилния оператор „БТК" ЕАД, ЕИК: ***.

Неоснователно е и възражението направено в отговора на ответника, че ищецът няма качеството на кредитор, тъй като е налице липса на уведомяване на длъжника за извършената цесия. Съгласно разпоредбата на чл.99, ал.4 от ЗЗД прехвърлянето на вземането поражда действие между цедента и цесионера с постигането на съгласие между тях, а по отношение на третите лица и на длъжника от момента на съобщаването на цесията на длъжника от предишния кредитор. Уведомление, изходящо от цедента, но приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника със същата, също представлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл.99, ал.3 пр. първо от ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание чл.99, ал.4 от ЗЗД. Същото следва да бъде съобразено като факт от значение за

спорното право, настъпил след предявяване на иска, на основание чл. 235, ал. 3 ГПК. В съдебната практика се приема, че е налице валидно съобщаване, както в случаите, когато това е направено лично от цедента, така и в случаите, когато по пълномощие на цедента такова съобщаване извърши цесионерът, както е и в настоящия случай. Дори да се приеме хипотетично, че липсват категорични доказателства за уведомление, което да е връчено на длъжника преди образуване на настоящото дело с получаване на препис от исковата молба, ведно с приложенията към нея, съдържащи процесните договори за цесия и упълномощаване на цесионера да извърши уведомяване от името на цедента, ответникът /като длъжник/ е узнал за цедирането на вземането. Връчването на всички книжа по делото, в т.ч и на назначения особен представител на ответника е надлежно и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици. По делото не е спорно, че уведомлението до длъжника за цедиране на процесното вземане е връчено с препис от исковата молба на особения представител на ответника, поради което следва да се приеме, че е изпълнено изискването по чл.99, ал.4 от ЗЗД, което обстоятелство е настъпило в хода на делото и следва да бъде съобразено при решаване на спора. Доколкото законът не поставя специални изисквания за начина, по който следва да бъде извършено уведомлението, то получаването на същото в рамките на съдебното производство по предявен иск за установяване съществуването на цедираното вземане, не може да бъде игнорирано и на основание чл.235, ал.3 от ГПК следва да бъде съобразено. Ефектът на уведомяването следва да се зачете като новонастъпил пред съда факт, стабилизиращ легитимацията на цесионера, като титуляр на спорното материално право. В този смисъл е и съдебната практика: Решение № 78/09.07.2014 г. по т.д.№ 2352/2013 г. на ВКС, II т.о. С оглед изложеното съдът намира, че двата договора за цесия са произвели действие по отношение на ответника, което обосновава извод за доказаност на активната и пасивната материална легитимация по предявения иск.

Предвид обстоятелството, че договорите и на двете цесии и Уведомлението за цесия изходящо от „БТК” АД, чрез "С.Г.Груп" ООД и от „ЮБЦ“ ЕООД до ответника са приложени към исковата молба и са получени лично от особения представител на ответника, следва да се приеме, че последният е надлежно уведомен за тях. Това е така, тъй като съгласно разпоредбата на чл.45 ГПК, връчването на представител се смята за лично връчване, като законодателят не е разграничил представителната власт на представителя от какво произтича – от упълномощаване или по силата на закона – от акт на съда. И в двата случая осъщественото връчване на представител е приравнено на лично връчване, при което следва да се приеме, че в случая ответникът е лично уведомен за извършената цесия. В този смисъл е и константната практика на ВКС.

Следва да се приеме, че цесията има действие за длъжника и доколкото същия не твърди да е извършил плащане на прехвърлените суми на предишен кредитор и/или на цесионера. Нормата на чл.99, ал.4 от ЗЗД е създадена в интерес на длъжника, с оглед избягване изпълнение на ненадлежащ кредитор с т.н. двойно плащане.

В случая, предмет на предявеният иск е вземане, произтичащо от Договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер *** от дата 24.04.2017г. за ползване на мобилна услуга за мобилен номер ***, за избран от абоната тарифен план Smart L с месечна абонаментна такса от 19,99 лв. без ДДС или от 23.99 лв. с ДДС, със срок на договора 24 месеца - до датата 24.04.2019г. Съдът противно на доводите и възраженията на особения представител на ответника, направени с писмения отговор, приема, че между страните по коментирания договор – „БТК” ЕАД, ЕИК: *** в качеството на оператор на мобилни услуги и ИС. К. П., с ЕГН ***** в качеството му на абонат и потребител на мобилни услуги по см. на § 1, т.1 и т. 49 от ДР на ЗЕС, са възникнали валидни облигационни правоотношения, по силата на които операторът е предоставил на абоната телефонен номер, при съответна месечна такса и условия и срок на действие на договора, срещу задължението за заплащане на уговорената цена на услугата - абонаментни такси и цени на услуги извън включените в съответния тарифен план. В договора се съдържа описание на тарифния план, ценовите условия, като са посочени задълженията на абоната и последиците от неизпълнението им, свързани с начисляване на неустойка. Договорът по своето съдържание отговаря на законовите изисквания за договори, сключени при общи условия, като те включват необходимите реквизити за страни, предмет, срок и описание на услугите, а липсващите елементи могат да бъдат заместени от общите условия, които са неразделна част от тях. Те са приети с положения подпис на абоната в самият договор и в изрична Декларация от същата дата –

24.04.2017г. по приемането и получаването на екземпляр от ОУ, като автентичността на положените от ответника като абонат подписи под тези два частни документа не е оспорена по надлежен ред и начин /в нарочна процедура по чл.193 от ГПК/. Несъстоятелно е възражението, че подписите под тези два документа, положени от „абонат“ и „декларатор“ видимо се различават един от друг, още повече това да дава основание за формиране на извод, че не са изпълнени от ответника П.. Липсата на изписване на име и дата под положения от абоната подпис в Договора, не влияе вързу редовността и валидността на сключеното правоотношение.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, възприетия за валиден Договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги, ОУ неразделна част към него и представените по делото издадени въз основа на договора фактури, ведно с подробните разпечатки към тях - фактура № 1227114534/01.06.2017г., фактура №1228845479/01.07.2017г., фактура № 1230569720/01.08.2017г., фактура № 1232387098/02.09.2017г., издадени за отчетния период от 01.05.2017г. до 01.09.2017г., с дължима обща стойност на потребените услуги и месечни абонаменти в размер на 88.28 лв. с вкл.ДДС, съдът приема, че „БТК“ ЕАД е изпълнил задълженията си по договора да достави на ответника мобилни услуги и да издава фактури/месечна сметка за ползваните електронни съобщителни услуги. Първите две от посочените фактури, издадени за отчетния период от 01.05.2017г. до 30.06.2017г. установяват реално потребление от ответника на електронни съобщителни услуги в посочения в разпечатките към фактурите вид и количество, а в третата фактура, издадена за отчетния период 01.07.2017 г. - 31.07.2017 г., като задължение на ответника е начислена единствено месечната абонаментна такса в размер на 23.99 лева с вкл.ДДС, което само по себе си не освобождава абоната от задължението му, което е поел с подписването на договора да заплаща ежемесечно дължимата и договорена абонаментна такса. При положение, че доставчикът по процесния договор, е изпълнил договорното си задължение да достави на ответника мобилни услуги, това от своя страна е довело до възникване на задължение за ответника-абонат по силата на чл.25.2и чл.25.3 от ОУ да заплаща ежемесечно, в срока указан му във фактурата цената на потребените от него мобилни услуги за процесния период, както и дължимия месечен абонамент, независимо от това дали е получил фактурата.

Макар и действително представените фактури сами по себе си да не са основание за плащане, то същите се явяват издадени въз основа на валидно сключен договор, обвързващ страните по него, като липсата на възражения относно посочените в процесните фактури потребени услуги и тяхната реална стойност в иницирано от абоната-ответник пред доставчика на услугата рекламационно производство по реда и при условията на чл.41 от ОУ /„Оспорване на дължимите по фактура суми пред БТК се допуска в срок до 6 месеца от датата на издаване на фактурата/, както и липсата на представени в хода на настоящото производство доказателства в тази насока, навява на извод, че П. е ползвал съответните фактурирани далекосъобщителни услуги, които възлизат на сумата от общо 88.28 лева с вкл.ДДС, които не е заплатил в указаните в посочените по-горе 4 бр. фактури срокове, с краен срок за плащане – 18.09.2017г. След като страните са уговорили дължимите по договора плащания да бъдат платими в определен срок /не по-късно от 15 дни от издаването на месечната фактура /в случая 1-во число от месеца /, то сумата става изискуема след изтичането на този срок, като по смисъла на чл. 84, изр.1-во от ЗЗД длъжникът изпада в забава след изтичането му. Противно на доводите на особения представител на ответника, визирани в отговора нито законът, нито договорените между страните условия, вменяват задължение на кредитора да кани закъснелия длъжник да изпълни задължението си.

Незаплащането в срок на издадените от „БТК“ЕАД на абоната фактури за ползваните мобилни услуги на стойност 88.28 лв. е обусловило правото на доставчика по смисъла на чл.50 във вр.с чл.43, т.1 от ОУ да прекрати едностранно индивидуалния договор. При неспазване на което и да е задължение в чл.43 от Общите условия към договора или в случай, че е налице неизпълнение на някое от другите задължения на потребителя, „БТК“ЕАД има право незабавно да ограничи предоставянето на услугите, или да прекрати едностранно индивидуалния договор с потребителя или да откаже сключване на нов договор с него. След едностранното прекратяване на 05.09.2017г. на процесния договор, мобилният оператор е издал по клиентски номер № *** на дата 01.10.2017 г. крайна фактура № 1234009077, в която по силата на изрична клауза в процесния Договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги е начислил неустойка за предсрочно прекратяване на

договора за електронни съобщителни услуги в размер на 59.97 лв. /сума представляваща сбор от трикратния размер за месечната абонамента такса /без ДДС/ по сключения договор/ и е включена сумата за потребените мобилни услуги от предходните четири отчетни периода. Съдът намира, че ответникът е изпаднал в забава, доколкото не е изпълнил в указания във фактурата срок /крайна дата - 18.10.2017г./ задължението си към „БТК“ЕАД, като изискуемостта на процесната сума от 59.97 лева е настъпила след изтичането на определения срок за плащане.

Съдът намира, че не са налице предпоставките да бъде възприета за неравноправна по смисъла на чл.143 от ЗЗП клаузата от договора за мобилни услуги, уреждаща задължението за неустойка на абоната. Неустойката е форма на договорна отговорност, която служи за обезщетяване на вредите от неизпълнението, като предварително установява размера на тези вреди, без да е необходимо кредиторът да ги доказва. В това се изразява типичната за неустойката обезщетителна функция. В случая поради неизпълнение от страна на абоната на задължението му да заплаща в срок месечните сметки действието на договора е било едностранно прекратено от доставчика – „БТК“ЕАД, което по своето правно естество представлява разваляне на договора. Договорната клауза по едностранното прекратяване на договора от оператора всъщност дерогира общото правило на чл.87 ал.1 от ЗЗД, като не предвижда форма, в която изявлението на кредитора да бъде отправено към длъжника. Т.е. може да бъде и конклюдентно – с действията по прекратяване на услугите. Макар и да липсват писмени доказателства за датата на деактивация на процесния абонамент, за която ищецът сочи, че е била на 05.09.2017г., то тези прекратителни действия неминуемо са станали достояние на абоната, поради което е неоснователно възражението на особения представител на ответника, че е следвало да му бъде връчена писмена покана. В случая и самата искова молба играе ролята на покана по смисъла на чл.87 от ЗЗД. В този смисъл е и практиката на ВКС (Решение № 218/29.11.2016 г. по гр.д.№ 1306/2016 г., IV г.о., Решение № 4/23.06.2017 г. по т.д.№ 50183/2016 г., IV г.о. и др.). Ответникът не е изпълнил паричното си задължение по Договора за мобилни услуги до приключване на съдебното дирене, до който момент може да се приеме, че му е предоставен достатъчен срок от кредитора.

Съдът намира за неоснователни доводите на особения представител на ответника, възведени в писмения отговор за нищожност на клаузата за неустойка на осн. чл.26 ал.1 от ЗЗД. Критериите дали е налице нищожност поради противоречие с добрите нрави на неустойка, се съдържат в ТР № 1 от 15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, а именно - такава е неустойка, която е уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Преценката за нищожност се извършва в зависимост от специфичните за всеки конкретен случай факти и обстоятелства, при съобразяване на примерно посочени критерии, като естеството и размер на обезпеченото с неустойката задължение, обезпечение на поетото задължение с други, различни от неустойката правни способности, вида на самата уговорена неустойка и на неизпълнението, за което е предвидена, съотношението между размера на неустойката и очакваните за кредитора вреди от неизпълнението /виж в този смисъл Решение № 107/25.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 818/2009 г., II т. о./. В процесният случай съдът намира, че с оглед очакваната продължителност на сключения договор за мобилни услуги /24 месеца/, претендираната неустойка в размер на три месечни абонаментни такси не е необосновано висока противно на доводите на особения представител на ответника. Според чл.143 ал.2 т.5 от ЗЗП, неравноправна е клауза от договор, която задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. В тази норма не се изключва уговарянето на неустойка, освен ако размерът е необосновано висок. Възможност за уговаряне на неустойки при индивидуални договори при общи условия между предприятието, предоставящо обществени електронни съобщителни услуги и крайния потребител, какъвто е настоящия случай, не се изключва и от разпоредбите на ЗЕС. Този специален закон урежда изрично случаите на недължимост на неустойка в хипотези на безвиновно прекратяване от потребителя на договор за мобилни услуги - в действащите към процесния период редакция на чл.228, ал.5 вр. с ал.3 от ЗЕС /изм. ДВ, бр. 20 от 09.03.2021 г./ - при едностранно прекратяване на срочен договор за мобилни услуги в периода на влизането му в сила и редакция на чл.229а, ал.1 от ЗЕС /изм. ДВ, бр. 20 от 09.03.2021 г./ - при едностранно прекратяване на безсрочен договор за мобилни услуги. Извън изрично уредените случаи уговарянето на неустойка при предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги, което има действие занапред, е допустимо, т.е. законът изрично

признава правото на кредитора да обезпечи изпълнението с неустойка. В процесният случай договорната клауза е в съответствие със специалния закон, като касае обезпечаването на срочен договор извън посочените законови хипотези на недължимост на неустойка. В ТР № 7 от 13.11.2014 г. на ОСГТК на ВКС се приема, че неустойка за обезщетяване на вреди от неизпълнението поради разваляне - неустойка за разваляне, е дължима, ако такава е била уговорена. От съдържанието на договора за мобилни услуги е видно, че такава неустойка е уговорена. Мобилният оператор е развалил договора за мобилни услуги поради неизпълнение на задължението за плащане на абоната на три месечни абонаментни такси и ползвани услуги. Тази договорна неустойка е компенсаторна, тъй като има за цел за възмезди оператора за вредите от неизпълнението на договора от страна на абоната - чл.88, ал.1, изр. второ от ЗЗД. Този размер е предварително определен в договора и съответства на нейния обезщетителен характер за вреди от неизпълнение, без да е нужно те да се доказват (чл.92, ал.1 от ЗЗД). Тази вреда към момента на сключване на договора е предвидима и представлява нереализирана печалба от ползването на предпочетен номер в рамките на уговорения срок. Прекратяването на договорното правоотношение по вина на потребителя преди срока лишава оператора най-малкото от възможността да реализира печалба от месечните такси, поради което клаузите за заплащане на неустойка до оставащия срок на договора, но ненадхвърляща три месечни абонаментни такси, не може да се определи като неравноправна и не сочи на несъответствие на неустойката с присъщите ѝ функции.

Ответникът, в чиято тежест бе, не противопостави доказателства за погасяване на вземането на ищеца, чрез плащането му, като единственото му правопогасяващо възражение по делото е за изтекла давност. Съдът не споделя и намира за неоснователно релевираното с отговора на ответника възражение за недължимост на претендираната сума, поради изтекла погасителна давност на вземането за неустойка. Съгласно чл.114, ал.1 ЗЗД, давността тече от момента, в който вземането е станало изискуемо. Съгласно чл.29 от Общите условия на мобилния оператор „Предоставените услуги се отчитат месечно и се заплащат през месеца, следващ този на ползването им. Периодът на заплащане е 15 дни от издаване на сметката/фактурата, като БТК определя началната и крайната му дата, която не може да бъде по-късно от 29-то число на месеца.“. Т.е. процесното вземане за неустойка, начислено във фактура № 1234009077/01.10.2017г., е станало изискуемо след посочената крайна дата на плащане, която е 18.10.2017г., или - на 19.10.2017 г. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, е депозирано в съда на 17.08.2020г., т.е. преди изтичане на давностния срок (като в тази връзка съдът съобрази и спирането на давностния срок съгласно чл.3, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците). Предвид изложеното, съдът приема, че правопогасяващото възражение за изтекла давност е неоснователно.

Ето защо съдът намира, че предявеният иск се явява основателен и доказан и като такъв следва да се уважи, като бъде признато за установено по отношение на ответника, че към него съществува изискуемо вземане на ищцовото дружество в размер на сумата от 59.97 лева, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на Договор с клиентски номер *** от дата 24.04.2017г., сключен между ответника и мобилния оператор „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, ЕИК: ***, което вземане е било прехвърлено в полза на ищеца по силата на Договор за цесия от дата 01.10.2019 г., с прехвърлител на вземанията "С.Г.Груп"ООД, ЕИК ***, което дружество, от своя страна, е цесионер и собственик на вземания по Договор за цесия от 16.10.2018г., с прехвърлител на вземания „БТК“ЕАД.

По отговорността за разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски има ищеца, който е направил изрично искане за присъждане на разноски в заповедното и в исковото производство, като е представил по делото и списък на същите по чл. 80 от ГПК.

От страна на ищеца са представени доказателства за направени разноски за настоящото производство в размер на 25.00 лева – заплатена д.т., както и 180.00 лева заплатено адвокатско възнаграждение, видно от приложен към иск.молба Договор за правна защита и съдействие от 20.08.2021г. и 300.00 лева внесено и заплатено по смисъла на чл.47 ал.6 от ГПК /определено на

основание чл.7 ал.2 т.1 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения/ адвокатско възнаграждение за назначения на ответника особен представител. На основание чл.78, ал.1 от ГПК съобразно изхода на делото, ищецът има право на разноски в пълен размер, поради което ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцовото Дружество направените в настоящото производство разноски в общ размер на 505.00 лева.

Доколкото исковата претенция е свързана с установяване на паричното вземане, посочено в Заповедта за изпълнение издадена в заповедното производство по ч.гр.д. № 539/2020 г. по описа на РС-Елхово, вкл. и разноските за него, с оглед изхода от делото и задължителните указания по т. 12 от ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСГТК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените в заповедното производство разноски, които са в общ размер на 205.00 лева, от които сумата от 25.00 лева, представляващи заплатена държавна такса за образуване на заповедното производство и сумата от 180.00 лева, представляваща доказано заплатено адвокатско възнаграждение с вкл.ДДС съгласно приложен по посоченото ч.гр.д. Договор за правна защита и съдействие от 01.04.2020г.

Водим от гореизложеното, **Елховският районен съд**

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание **чл.422 вр.с чл.415 ал.1 т.2 от ГПК вр.с чл.92 вр.с чл.79 от ЗЗД**, че **ИС. К. П.**, с ЕГН *********, с посочен постоянен адрес, идентичен с настоящия му адрес - с.Пчела, общ.Елхово, обл.Ямбол, ул.“Христо Ботев“ №19, **ДЪЛЖИ** на **„ЮБЦ“ЕООД**, с ЕИК *******, представлявано от Ю.Б.Ц., със седалище и адрес на управление – гр.София, 1404, р-н „Триадица“, бул.“България“ №81, вх.В, ет.8, действащ чрез пълномощник - адв.В.Г. от САК, със съдебен адрес – гр.София, бул.“България“ №81, вх.В, ет.8, по Договор с клиентски номер ******* от дата 24.04.2017г., сключен между ответника и мобилния оператор „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, ЕИК: ******* и ОУ към него и последващи Договор за цесия от 16.10.2018 г., сключен между „Българска телекомуникационна компания“ЕАД и "С.Г. Груп" ООД, ЕИК ******* и Договор за цесия от дата 01.10.2019 г., сключен между "С.Г. Груп" ООД, ЕИК ******* и **„ЮБЦ“ЕООД**, с ЕИК *******, с Приложение № 1 към него, **сумата** от **59.97** /петдесет и девет лева и 97 стотинки/ **лева**, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на Договор с клиентски номер ******* от дата 24.04.2017г., сключен между ответника и мобилния оператор „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, ЕИК: *******, формирана като сбор от трикратния размер за месечните такси на всяка абонаментна услуга от сключения договор, за което е издадена фактура № 1234009077/01.10.2017г., за периода от 01.09.2017 г. до 30.09.2017 г., за която сума по ч.гр.дело № 539/2020г. по описа на РС – Елхово е издадена Заповед № 149 от 14.05.2021 година за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, частично обезсилена с Определение №301 от 02.09.2021г. постановено по същото ч.гр.д. за разликата над сумата от 59.97 лева до първоначално заявената сума от 60.63 лева /т.е. за сумата от 0.66 лева/.

ОСЪЖДА ИС. К. П., с ЕГН *********, **ДА ЗАПЛАТИ** на **„ЮБЦ“ЕООД**, с ЕИК *******, направените в исковото производство разноски в размер на **505.00 лева** /петстотин и пет лева/.

ОСЪЖДА ИС. К. П., с ЕГН *********, **ДА ЗАПЛАТИ** на **„ЮБЦ“ЕООД**, с ЕИК *******, направените по заповедното производство разноски в размер на **205.00 лева** /двеста и пет лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на **въззивно обжалване** пред Ямболски окръжен съд чрез Елховски районен съд **в двуседмичен срок от съобщението** на страните, чрез връчването му.

ПРЕПИСИ от решението да се връчат на страните.

След влизане в сила на решението, заверен препис от него **да се приложи** по ч.гр.д. № 539/2020 г. по описа на РС.

Съдия при Районен съд – Елхово: _____